Sygnatura akt IX Gc 118/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Kosmalewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Violetta Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) – TECHNIKA BUDOWLANA Sp. z o.o. P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanego (...) Sp. z o. o. w O. na rzecz powoda (...) – TECHNIKA BUDOWLANA Sp. z o.o. w P. kwotę 95.829,73 zł (dziewięćdziesiąt pięć tysięcy osiemset dwadzieścia dziewięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot i dat:

- 94.654,11 zł od dnia 13 września 2014r.,

- 1.175,62 zł od dnia 23 października 2014r. do dnia zapłaty,

2/ zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.409 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

3/ postanawia odmówić nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

T. K.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 października 2014r. skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. powód (...) – Technika Budowlana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwany ma mu zapłacić kwotę 95.829,73zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot i dat:

- 94.654,11zł od dnia 13 września 2014r. do dnia zapłaty,

- 1.175,62zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów sądowych, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedawał pozwanemu towar. Zgodnie z umową stron za odbierany przez pozwanego towar wystawiał faktury VAT z odroczonym terminem płatności. Podał, że mimo upływu terminów płatności za wydane pozwanemu towary, ten ostatni nie uiścił ceny sprzedaży. Ponadto powód zaznaczył, że do wartości przedmiotu sporu doliczył kwotę 166,56zł stanowiącą równowartość 40 euro przysługującą mu, na podstawie art. 10 ust. z 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach

handlowych, z tytułu rekompensaty za koszty odzyskania należności oraz skapitalizowane odsetki wyliczone na dzień wystosowania wezwania do zapłaty w kwocie 1.009,06zł (k. 2-4 akt).

Nakazem zapłaty z dnia 18 listopada 2014r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 47 akt).

W dniu 29 grudnia 2014r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty i wniósł o rozłożenie dochodzonego przez powoda roszczenia na raty (k. 52 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto odpis pełny z KRS powoda (k. 7-10 akt), odpis z KRS pozwanego (k. 11-15 akt).

W ramach współpracy w okresie od 14 maja 2014r. do 26 czerwca 2014r. strony zawarły szereg umów sprzedaży, które zostały udokumentowane wystawionymi przez powoda fakturami VAT obejmującymi uzgodnioną między stronami cenę sprzedaży.

Z tytułu w/w umów powód wystawił pozwanym następujące faktury:

- w dniu 14 maja 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...) na kwotę 12.787,08zł płatną do dnia 13 lipca 2014r.,

- w dniu 27 maja 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...) na kwotę 14.108,05zł płatną do dnia 26 lipca 2014r.,

- w dniu 17 czerwca 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...) na kwotę 14.710,80zł płatną do dnia 16 sierpnia 2014r.,

- w dniu 24 czerwca 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...)/B. na kwotę 8.382,45zł płatną do 23 sierpnia 2014r.,

- w dniu 24 czerwca 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...) na kwotę 12.787,08zł płatną do 23 sierpnia 2014r.,

- w dniu 25 czerwca 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...) na kwotę 14.710,80zł płatną do 24 sierpnia 2014r.,

- w dniu 25 czerwca 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...) na kwotę 14.710,80zł płatną do 24 sierpnia 2014r.,

-w dniu 27 czerwca 2014r. fakturę VAT nr (S)FS- (...)/B. na kwotę 8.656,25zł płatną do 26 sierpnia 2014r.

Powód wydał pozwanym wszystkie wskazane w w/w fakturach towary, pozwani odebrali je, nie wnosząc żadnych zastrzeżeń co do ich ilości i jakości.

dowód: - okoliczności bezsporne, a ponadto faktury VAT nr (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...)/B., (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...), (S)FS- (...)/B. (k. 20-27 akt).

Pozwany zapłacił z wyżej wymienionych faktur część należności za towary wskazane w fakturze VAT nr (S)FS- (...). Do zapłaty z tej faktury, na dzień wniesienia pozwu pozostała kwota 6.587,88zł.

dowód: - okoliczność bezsporna.

Pismem z dnia 12 września 2014r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 102.028,93zł wraz z ustawowymi odsetkami w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Na wskazaną w wezwaniu kwotę składały się należności z wyżej wymienionych faktur, równowartość 40 euro tj. kwota 166,56zł oraz wartość skapitalizowanych odsetek od należności powoda w wysokości 1.009,06zł.

Powyższe wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 13 października 2014r.

dowód: - okoliczność bezsporna, a ponadto wezwanie do zapłaty z dnia 12 września 2014r. wraz z potwierdzeniem doręczenia(k. 28-30 akt).

Do dnia wydania wyroku pozwany nie uiścił na rzecz powoda pozostałej części należności wynikających z wymienionych faktur VAT.

dowód: - okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dowody.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem jako należności z tytułu cen sprzedaży sprzedanych stronie pozwanej towarów.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowę sprzedaży należy zaliczyć do umów wzajemnych, gdyż świadczenia powoda (przeniesienie na pozwanego własności sprzedawanego towaru i dostarczenie go pozwanemu) było odpowiednikiem świadczenia kupującego (zapłaty ceny sprzedaży) – art. 487 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Analizując treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że leżący po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powodowi ceny sprzedaży, aktualizował się po wykonaniu obowiązków umownych przez powoda tj. przeniesieniu na pozwanego własności sprzedawanych towarów i dostarczeniu ich kupującemu.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwany zawarł z powodem umowy sprzedaży, z których należności powód dochodził pozwem oraz, że powód wykonał ciążące na nim obowiązki umowne, dostarczając pozwanym zakupiony towar. Powyższym okolicznościom pozwany bowiem w toku procesu nie zaprzeczył.

Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd uznał zatem w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że pozwany przyznał wskazane okoliczności.

Z uwagi na to pozwany zobowiązany był do zapłaty należności z tytułu ceny sprzedaży zakupionych towarów, w terminach wskazanych wystawionych przez powoda fakturach VAT.

Na roszczenie powoda dochodzone w niniejszej sprawie składała się również równowartość kwoty 40 euro tj. 166,56zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013 nr 403) wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez

wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

W opinii Sądu powyższy przepis ma zastosowanie do niniejszej sprawy, albowiem roszczenie którego powód dochodzi wynika z transakcji handlowych tj. umów, których przedmiotem było odpłatna dostawa towaru, a strony zawarły je w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą. Ponadto umowy z których powód dochodzi zapłaty zawarte zostały między przedsiębiorcami, a na skutek opóźnienia w płatności ze strony pozwanego powód uzyskał uprawnienie do odsetek określone w art. 7 ust. 1 omawianej ustawy.

Z uwagi na powyższe, w niniejszej sprawie powód uzyskał uprawnienie, aby domagać się od pozwanego zapłaty równowartości kwoty 40 euro. Podkreślenia wymaga, że powód prawidłowo ustalił równowartość kwoty 40 euro, zgodnie z średnim kursem ustalonym przez Narodowy Bank Polski na dzień 30 lipca 2014r. (tj. 40euro x 4,1640zł).

Sąd mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz fakt, że pozwany nie zakwestionował zasadności pozwu uznał, że pozwany jest zobowiązany na podstawie art. 535 k.c. do zapłaty na rzecz powoda kwoty wskazanej w pozwie.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Ponadto zgodnie z art. 482 § 1 k.c., powód może żądać odsetek od zaległych odsetek od chwili wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Powód, biorąc pod uwagę termin płatności poszczególnych faktur oraz uwzględniając wpłatę dokonaną przez pozwanego, prawidłowo domagał się odsetek od dnia następującego po dniu wymagalności roszczenia. Ponadto prawidłowo wskazał sumę skapitalizowanych odsetek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty.

Zgodnie z art. 320 zd. 1 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny lub zdrowotny niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczykowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

Zdaniem Sądu pozwany nie wykazał, że wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który umożliwiałby Sądowi rozłożenie na raty zasądzonego roszczenia. W zakresie zgłoszonego wniosku pozwany ograniczył się bowiem do ogólnych stwierdzeń o braku płynności finansowej, okoliczności tej jednak w żaden sposób nie udowodnił. Pozwany przedłożył wyłącznie zestawienie aktualnych spraw sądowych, które wytoczył przeciwko swoim dłużnikom. Powyższy dokument pozwala jedynie na stwierdzenie, że strona pozwana posiada wielu dłużników, w żaden jednak sposób nie obrazuje aktualnej sytuacji finansowej pozwanego, a co za tym idzie nie uprawnia do stwierdzenia, że pozwany w chwili obecnej nie posiada majątku z którego mógłby zaspokoić powoda.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisach art. 98 §1 i 3 k.p.c. Pozwany przegrał spór w całości, a zatem zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w wysokości 8.409zł, na które składają się opłata od pozwu w kwocie 4.792zł, wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 3.600zł, wynikające z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013, poz.490) oraz opłata skarbowa od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

T. K.